

Č. 658.

Zabírání bytů: * Do doby 3 měsíců v § 8 č. 1 zák. byt. stanovené nelze vpočítati dobu, po kterou byt, který byl před tím skladištěm, byl jako skladiště neobydlen.

(Nález ze dne 8. ledna 1921 č. 13.270/20.)

Věc: J. R. V. v Praze (adv. Dr. Jos. Josífků z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Usnesením ze dne 17. srpna 1920 čis. A-1067/20 zabral společný bytový úřad v Praze na základě odst. 1 a 2 § 8 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. byt o 2 pokojích a kuchyni s příslušenstvím v domě stěžovatelově čp. 158 v Praze, Opatovická ul., poněvadž jest prokázáno, že byt tento aspoň po 3 měsíce není obýván.

Do tohoto rozhodnutí podána jest stížnost, o které nejvyšší správní soud uvážit toto:

Naříkané rozhodnutí cituje předpisy čis. 1 a 2 § 8 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. Podle těchto předpisů podléhají zabránění byty a části bytů, ve kterých aspoň po 3 měsíce nikdo neobývá a byty, kterých se používá za skladiště, lze-li věci tam uložené uložit bezpečně jinde. Kdyby tedy naříkané rozhodnutí zabíralo místnosti z tohoto obojího důvodu, octlo by se samo s sebou v rozporu, protože nemohou tytéž místnosti býti současně bytem k obývání i bytem za skladiště sloužícím. Avšak důvody naříkaného rozhodnutí nasvědčují tomu, že žalovaný úřad pokládal zabírané místnosti za byt ve smyslu čis. 1 § 8 l. c. a je také po rozumu tohoto ustanovení zabral, poněvadž po jeho náhledu jsou aspoň po dobu 3 měsíců neobývány.

Ze spisů správních jde na jevo, že zabraný byt býval od r. 1916 používán za skladiště papíru.

Dne 20. července 1920 oznámil stěžovatel společnému bytovému úřadu, že tento byt, používaný až dosud za skladiště papíru, upravuje k obývání a že jej dal jako byt služební šoférovi svého závodu K., který se hned po zřízení bytu do něho nastěhuje. Toto oznámení vyřídil společný bytový úřad usnesením ze dne 23. července 1920 čis. C 1462 v ten rozum, že oznámení to nevzal na vědomí, poněvadž se nejedná o žádnou smlouvu nájemní, která by měla býti schválena a proto ono opatření majitele bytu nepodléhá schválení. Tím způsobem byl byt, dříve za skladiště používaný, vrácen účelům obytným a od té doby dlužno naň pohlížeti jen jako na byt.

Leč ani zabránění jeho dle předpisu čis. 1 § 8 téhož zákona nesrovnává se se zákonem. Lze zajisté místnosti, o které jde, pokládati za byt nejdříve od zmíněného ohlášení a od téhož termínu možno také teprve počítati 3měsíční lhůtu v § 8, č. 1 leg. cit. stanovenou. Že nebyly ony místnosti obývány, dokud byly skladištěm, nemůže býti důvodem pro vpočítání doby z periody, kdy byt byl skladištěm, do doby neobydlenosti žádané v § 8 č. 1 leg. cit. výslovně pro byty a části bytů.

Avšak ode dne ohlášení stěžovatele, že bývalé skladiště vrátil zase účelům obytným, t. j. ode dne 20. července 1920 neuplynuly do dne zabrání, t. j. dne 17. srpna 1920 ještě 3 měsíce, takže nelze říci, že byt ten jest po 3 měsíce neobýván. Potom chybí zákonem stanovená podmínka pro zabránění neobývaného bytu dle čís. 1 § 8 cit. zák., a když žalovaný úřad byt dle tohoto předpisu zákona zabral přes to, že tato zákonná podmínka splněna nebyla, porušil tím zákon.

Bylo proto naříkané rozhodnutí po rozumu § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 659.

Zabírání bytů: I. * Majetník bytu nemá byt jiný po rozumu § 8 č. 5 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., je-li tohoto druhého bytu používáno z části k výkonu jeho povolání a ostatek je dán do podnájmu. — **II. *** Místností živnostenskou je toliko místnost, jež dle svého objektivního stavebního uzpůsobení jest určena k tomu, aby se v ní provozovala živnost neb aby sloužila účelům živnostenským anebo která stavebně by sice byla bytem, ale s výslovným povolením živnostenského úřadu byla přeměněna v živnostenskou provozovnu.

(Nález ze dne 11. ledna 1921 č. 208.)

Věc: K. J. v Praze (adv. Dr. Jos. Fuhrich z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím ze dne 15. září 1920 zabral žalovaný úřad stěžovateli podle § 8 č. 5 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. byt o 3 pokojích s kuchyní ve III. poschodí domu čp. 89/II. v Praze, poněvadž stěžovatel mimo tento byt má ve II. poschodí téhož domu ještě jeden byt, že má tedy současně byty dva.

Nejvyšší správní soud řídil se, rozhoduje o stížnosti proti tomu podané, vytýkající provedení řízení vadnost a rozhodnutí nezákonnost, těmito úvahami.....

Po stránce skutkové a právní namítá stížnost, že stěžovatel má jenom jeden byt a to ve 3. poschodí domu č. 13 v Praze ve Spálené ulici, kdežto v druhém poschodí má svůj závod krejčovský, v němž zaměstnáno jest 16 dělníků.

Dva pokoje bytu v 2. poschodí slouží dosud účelům obytným a bydlí v nich 3 podnájemníci stěžovateli, kdežto ostatní 3 pokoje a bývalá kuchyně tohoto bytu slouží jenom k vykonávání povolání stěžovatelova. Poněvadž ze 6 místností v 2. poschodí jsou čtyři užívány jenom k účelům živnostenským a obchodním, označuje prý žalovaný úřad nesprávně místnosti stěžovatelem v 2. poschodí najaté za byt.

Námítce této lze rozuměti jenom tak, že všechny stěžovatelem najaté místnosti ve 2. poschodí jsou místnostmi živnostenskými a to i ony 2 po-